

THE LUTHERAN

UNIVERSITY HERALD

No. 19.

Tacoma, Wash. Okt. 10, 1894.

Vol. 4

Til Indvielsen af Pacific Lutheran University den 14 Oktober 1894.

To Sange af D. Jonassen.
(Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.)

Vor Herre Gud er os et Skjold
Mod alle vore Fiender;
Han er vor Herre stærk og bold
Han Seiren for os vinder.
Han løser ud vor Sag,
Som sees paa denne Dag,
Han signer af vor Bjærd
At den har noget Værd,
Hans Navn se Pris og Værd.

Til Værd for sit store Navn
Til Naade for sin Kirke
Han gjorde her en fjerde Gavn
Et Værktøj for sin Kirke.
Her vil han naadig bo
Og samle til en Tro,
Og rusle ud en Slægt
Der lægger nye Begt
Paa hvert et Guds Ord skrevet.

En Fæstning midt i Fiendeland
En Skandse her han reiste
Herud kun modig alle Mand
Gud selv han Flaget heiste
Stryg aldrig Flaget ned,
Men giv kun ren Besked,
Sig fra til hver og en,
Hvad saa end staar igjen:
Ved Guds Ord vil jeg blive.

Saa Luthers Slægt med Luthers Navn
Skal aldrig gaa til Grunde—
Den er saa Tryk i Herrens Favn
Han sviger ingenlunde,
Staa fast, staa fast i Gud
Og før hans Gjæring ud,
Sant sammen i hans Si
Og paa hans Time bi,
Han vil det lade lykkes.

Saa give Gud sin Naade til,
At her i disse Sale
Naar læres kun det Herrens vil,
Og som han mon befale.
At her fra Dag til Dag
Naar høres Hammerslag
I Luthers Land og Tro,
Og Gud skal blandt os bo
Og fremme for os Værket.

(Mel. Af Høiheden oprunden er.)

Det er en stor og prægtig Sag
Vi mindes naa paa denne Dag
Som Luthersnavnet bærer.
Løb ei idag hans Hammerslag
Som Raabud om en herlig Dag,
Der Naade i sig bærer
Velan, hver Mand
Det betænke Og sig sante
I Guds Naade
Der vor Vel og Værd skal roade.

Hør sad i Kirken som en Gud
Den Antikrist i Dispekrud,
Og solgte Trøst for Penge.
Nu troner Gud med Naaden fri
I Kirkehus paa Hvermands Sti
Som Fædre haabed længe.
Du saar Rigt Naar
Thi du finder Lyse Minder;
Guds Ords Lære
Er dig Kommen ganske nære.

Ja Gud se Tak, han gav og stort,
Han stødte os ei fra sig bort
Men sankte os tilfammen.
Han gav os Vel i Kirkens Skat
Han lyfte for os Dag og Nat
—Gud være lovet Amen!
Dit Navn, Vort Gavn!
Gud din Naade Skal os raade
Og sebsage
Alle vore Levedage!

Dg her skal vies ind en Borg
Guds Kirkefænder til Sorg
Men Gud til Fryd og Væ;
Thi her skal Sandheds Fattel staa,
Herfra skal Kirken Tropper staa,
Indvøite i Guds Være.
I dag—Guds Sag
Sætter Mærke, Gjør os stærke,
Præner Grøden,
„Gud er her! Vor Hjælp i Nøden!

Velan! Vor fæste Borg er Gud,³
Det har ei Nød, hans Kirkebrud
Skal aldrig gaa tilgrunde,
Om Taarne synke ned i Grus,
Gud bor dog i sit Kirkehus
Dg viger ingenlunde.
Hans Ord, Hans Bød
Daabens Væde, Troens Kjæde
Guds Børn binder—
—Gud for sig en Skare vinder.

Saa sign o Gud din Gjærning her
Dg lad den spores hjært og nær
Din Kirke at opbygge,
Lad Luther staa hos Værestol
Hans Være skinne som en Sol
Dg aldrig herfra rygge.
Send ned—Din Fred
Paa alt Virke—I din Kirke
Alle Dage.
Aldrig Freden fra os tage!

Saa Gud ske Lov vi val saa langt
Om end det gif os tungt og trangt
Gud lad det dog saa Fremme.
For ham vi derfor høier Knæ
Dg beder om Forladelse
Dg al vor Synd at gjemme
Guds Råd—Vor Løst
Os skal raade, Thi hans Naade
Os skal bære
Føre os til evig Væ!

Et Overblik.

(Fortættelse.)

Christus er den store Profet, om hvem Gud har sagt:
„Den som ikke vil høre mine Ord, som han skal tale i mi-
klavn, af ham vil jeg kræve det“ (5 Mos. 18, 19.)

Hvormangen en Bantro farer ikke letfindig offed som
Vand; han tager sig aldrig Tid til med Ekstertanke at læse
det nye Testamente, at betragte vor Frelser's Karakter, eller
at lade Sandheden skinne ind i Hjertet, blot for et Dieblit;
gjorde han det, da vilde han snart see hvilken Daare han er
at hørtødsle Tiden til intetsigende Fornøielser, Læsning a-
værdige Bøger og stabelige Aviser med baade deres ma-
terielle og aandelige Løgne. Skal en saadan maaste ikke af-
lægge Regnskab paa Dommens Dag?

Men den Bantro siger: „Bantroen er ikke et Forsald, en
Forvildelse; thi Fremskridtet, Udviklingen har ført dertil.

At fornægte Christus, at fornægte den personlige Gud og

Sjælens Udsædelighed, det er jo netop den nyere Tids viden-
skabelige Resultat, og den som er indbriet heri, hos ham er
det Oprigtighed og Værlighed at betjende sig som en Ikke
Christen. Hvilken Anmasselse at bedreide ham dette, som en
Sambittighedsfag og tilregne ham det som Synd.“

Vor Tids Ateisme, som fornægter den personlige Gud og
Skaber betraaer sig for det Meste paa Naturvidenskabernes;
disse, siger man, have bevist, vi der overalt herfter uforander-
lige Love, alt er Natur, og der er intet udenfor dem.

Men om denne Videnskab gjælder det ganske særligt,
hvad dens berømte Grundlægger har sagt om Filosofien:
En overfladist Nydelse af dens Bøger fører bort fra Gud,
men en dyb Sturt af det fører tilbage til Gud.

Kundskaben om Naturen og dens Love har ganske vist i
nyere Tid gjort de største Fremskridt, men det gjælder om vel
at adskille imellem, hvad der er en Kjendsgjærning, og hvad
der kun er en Formodning. Til den ægte Naturforskning
hører, Erkjendelsen af dens Grændser, saaledes som de ere
blevne opstillede af Kant.

Naturvidenskabten kan nemlig ikke gaa videre, end den
sandsjelige Sagtagelse naar, og den Paastand, at der ikke
findes noget hinsides denne Grændse, er ikke Videnskab, men
Vilkaarlighed.

At fornægte Lovgiveren, at paastaa, at disse Naturlove
have gjort sig selv, og at Universet, som er saa fuldt af vid-
undelig Harmoni, Hensigtsmæssighed og Skjønhed, er opstaaet
af en bevidstløs Uarsag, er den rene Ufornuft, og fra en saa-
dan Formastelighed have de virkelig Naturforskere holdt
sig borte. Hvem har vel opbaget flere Naturlove end Isaaak
Newton, Albrecht von Haller og Justus von Liebig? Disse
Mænd have fastholdt Ærefrygten for Gud som Lovgiveren.

Man kan visstelig ikke ved Naturvidenskabten tvinge No-
gen til Troen paa Gud; men Gud vil heller Ingen tvinge;
han vil kun vise og lomme til Sandheden om sig, thi frivillig
vil han anerkjendes det er Grundeloven i hans Rige.

Frederik Henrik Jakobi har med Rette sagt: „Troen
paa Gud er ikke en Videnskab men en Dyb,“ og ligesaa sandt
er Sch'eiermechers Ord: „Troen er noget, som hører til den
Kjærlighed, der længes efter Bestuelse.“

Men der er heller Ingen, som skal kunne sige, at han
tvinges til Guds fornægtelse.

Ateismen er i Sandhed ikke en Frugt af Videnskab, den
er blot en Antagelse af Menneskets syndige Natur. Med en
vis Naivitet har Strauss kaldt sin sidste Bog: „den gamle og
den nye Tro,“ Nedsættningen er altsaa ikke imellem Viden-
skaben og Troen. Naturvidenskabten bestaar for sig selv; det
Balg, hvormom Takten er, er et Balg altsaa imellem Tro og Tro.

Der gives endnu en anden Gjenstand for Erkjendelsen
end Naturen, nemlig den menneskelige Sjæl. Selverkjen-
delsen er Indgangen til Sandhedens Helligdom; thi Prøvelsen
af vort eget Indre fører den Erkjendelse med sig, at her end-
nu er noget Andet end Naturen, vi bære nemlig i vort Indre
Sambittighedens Bud.

Opfyldte vi ikke dennes Bud, saa fornemme vi en Stem-
me, som bebreider os dette; vi fordre selv denne Sambittig-

hed hos enhver stor Forbryder, og anerkjender derved overhovedet Menneskets Ansvarlighed.

Al denne Bevidsthed om Ansvarlighed er hele Menneskehedens Samfundsliv gennemtrængt og baaret; her strækker noget Overnaturligt sig ind i denne Verden, og her er det Punkt, hvortil Gudskjendelsen knytter sig.

Dette er det moralske Bevis for Guds Tilværelse, som Rant har opstillet med saa stor Klarhed og Kraft.

Vi maa dog trænge dybere ind i Betragtningen af den menneskelige Sjæl end blot til Samvittigheden. At den er skabt for Gud, bestemt til at erkjende, tilbede og elske ham, det seer vi deraf, at den bærer i sig en uudsluttelig Længsel efter usorgfængelige Goder, en Længsel efter Fred, efter Forvisning om den guddommelige Raade og efter Helliggjørelse; en Længsel som ingen Skabning kan stille, og som gjør sig gjældende paa en overvældende Maade selv under den høieste ydre Lykke. „J Mennesket er der et stort Døds, som aldrig bliver opfyldt her; det har intet Navn, men det søger sin Gjenstand. Alt hvad du kalder det og alle Glæder er det ikke, men det kommer igjen og igjen dette store uhyre Døds, som løster vor Sjæl opad, men med Smerte.

Dette Døds, som Intet kan give et Navn, er Menneske-Aandens Strænge og Toner, den længselsfulde Aand græder stærkere og stærkere, og kan ikke fatte sig selv, men alt hvad disse Strænge og Toner tale om, fattes den.“ Saaledes beskriver Jean Paul denne dybe Længsel i Menneskehjertet, det er Længselen efter Gud.

Kun Gud alene kan stille den. Gud aabenbaret i Kristus. Nu finde vi i Naturen Alt saaledes ordnet, at der for enhver Hunger i Skabningen er berebet den dertil svarende og tilfredsstillende Spise, saa maa vi da slutte, at der ogsaa for den dybeste aandelige Hunger i det menneskelige Hjerte findes det tilsvarende Gode til at tilfredsstille den. (Sluttet.)

Folket i Huset.

Det var ved Thetid i Familien Merwyns smukke Dagligstue. Fru Merwyn sad henne ved Kaminen og ventede paa sin Mand's Hjemkomst fra Butikken, som var besiddende i Byens Hovedgade, medens Familiens Bolig saa i Forstaden. William og Anna, Vteparrets to Børn, anstillede en vis Jagt efter hinanden rundt om i Værelset, idet de stod mod Borde og Stole og hvert Dieblis truede med at vælte det dækkede Aftensbord.

„Stille, Børn, paa Dieblisset!“ sagde Fru Merwyn. „Anna, gaa og lul op for din Fader. William, ring paa Mary.“

„Fader har jo Gadedørsngel, saa han kan selv lukke sig ind,“ svarede Anna, hvorpaa hun begyndte en fortvivlet Kamp med William for at gjenerebrore et Legeski, han havde snappet fra hende.

Fr. Merwyn traadte ind i Stuen; træet og bekymret saa han ud, idet han satte sig ned Kaminen. Strog efter kom Bigen ind med en Tallerken Thebrød i den ene Haand og en Flødekande i den anden. Børnene vare saa optagne af deres Strid, at de løb imod hende og sloge hende Tallerkenen ud af Haanden, saa at Brødet blev spredt rundt om paa Gulvteppet.

Fru Merwyn for hen til dem og rustede og knusede dem, idet hun ledsagede sin Tugtelse med alvorlige Skjænd. „Jeg har aldrig kjendt Mage!“ udbrød hun. „J ere de værste Børn, jeg nogenfinde har seet! J ere mit Livs Plage-aander Paa Dieblisset hen til Bordet med Eder og se, om J kan stille Jer lidt ordentligt! Det er meget behageligt for Eders Fader, der har siddit og slæbt hele Dagen for Eders Skyld, at komme hjem til saadan en Forstyrrelse.“ Under disse Udbrud trak hun Børnene hen til Bordet.

Det var i Grunden to vakre Børn, om de end saa lidt sygelige ud; men nu, med en unaturlig Rødme i Ansigtet, med Haaret i Uorden og vrede Diekast toge de sig alt Andet end godt ud. De begyndte at spise i fortrædelig Tausshed. Forældrene vare ogsaa taus. Endelig sagde Fru Merwyn: „Willie, spis dog ikke saa mange Kager, og du, Anna, vær saa god at lade Sultetsiet staa; du har snart faaet en halv Snees Skesulbe.“

„Jeg holder ikke af Smørebød“, sagde William surmulende, „og jeg skal da ikke spise, hvad jeg ikke holder af.“

Trods Moderens Tausshed blev Anna, med et haanligt Blik til hende, ved med at fylde i sig, saa længe der var noget Sultetsi tilbage.

Astener henraadt ligesaa uhyggeligt, som den var begyndt. Da der var taget af Bordet, skulde Børnene til at læse paa Vætierne til den følgende Dag. Men istedetfor at læse, vedblev de sin Strid, og efterat Faderen i en halv Time Tid havde forsøgt at læse et Heftekrift, han havde bragt med sig hjem, kastede han det paa Bordet og satte sig med et dubt Suk hen ved Kaminen.

„Hør, Mor“, sagde Willie, „hvor ligger Turin?“

„Jeg ved det ikke rigtig; søg det op paa Kartet.“

„Jeg kan ikke; der er saadan en Mængde smaa Navne her. Og det kan ogsaa være det Samme, om jeg lærer min Vættie eller ikke. Jeg er kommen saa langt ned i min Klasse, at jeg lige saa godt kan være Fug.“

„Mor, er godt et Adjektiv eller et Adverbium?“ spurgte Anna.

„Hvordan skulde jeg vide det?“ gav Moderen til Svar.

„Kan du ikke se paa Sætningen, hvordan det staa brugt?“

„Nei, jeg kan ikke“, svarede Anna.

„Saa tag din Grammatik og søg Regelen op, og lad mig være fri for det Blageri,“ sagde Moderen.

Bøgerne bleve lagte til Side. Kloffen blev ni, og Børnene gik til Sengs, idet Anna klagede over Hovedpine og brugte Mund paa William, fordi han havde bruffet hendes Glasjugl itu.

Efterat Merwyn i lang Tid havde siddit taus og stieret ind i Jlden, vendte han sig til sin Kone, der sad henne ved Bordet med Haanden under Hovedet; hendes Sultsi var jaldet ned paa Gulvet.

„Helene“, sagde han, „hvorfor opsøre vore Børn sig saaledes? Jeg trænger til at have et livligt, behageligt og hyggeligt Hjem. Jeg har faaet Huset indrettet paa det Bedste; det er smukt møbleret, og du bliver rundelig forsynet med Alt, hvad du kan behøve, og dog have vi det saa uhyggeligt
Forsat paa 5te Side.

Bekjendtgjørelse.

Pacific Distrikt af den norske Synode holder, om Guld, sit aarlige Møde i Parkland ved Tacoma, Washington fra 15 til 21 Oktober. Forhandlingsgenstande: 1) Kirken og dens Gøder; 2) om Mission (den indre) Præster, Repræsentanter og Gæster anmodes om at melde sig belids til Rev. T. Larsen, Parkland, Pierce Co. Wash. Den 14. Oktober holdes Indvielse af Pacific Lutheran University, hvortil alle venligt indbydes.

Da der samtidig holdes Interstate Fair i Tacoma, vil alle tilreisende baade til Indvielsen og Synodemødet maasse kunne rejse for nedsat Pris paa Jernbaner og Dampbaade.

S. Johansen. Sekretær.

Lutheran University

tilbyder efter 25de Oktober Gutter og Piger god Undervisning i 4 Kursuser: „Normal“, „Business“, „Literary“ og „Scientific“ samt Musik og Sang.

Dygtige Lærere er tilreede, deriblandt en Amerikaner, som er Lutheraner og en høit anbefalet erfaren Skolemand; og Pastor Sperati er vel kendt som Musiker.

Ingen bestemte Forudsætninger kræves for Optagelse, kun at man vil søie sig i Skolens Regler og lære noget, hver kan vælge sine Fag.

Kost og Logis i oprarmede og ventilerede Værelser koster fra \$2.25 til \$3. samt \$1. i Skolepenge pr. Uge. For Undervisning i Musik betales særskilt. Disiplinerne holder sig Sengklæder og Bøger.

Hvad en Discipel betaler over \$20.00 for billigste Ticket til Tacoma, tilbagebetales ham af Kostpengene i 3 Terminer paa Skolen.

En paalidelig og kristeligindbet Dome har Tilsyn med Børnene i den norsk-engelske Religionskoleafdeling. I Skolepenge og for Værelse betales der 45Cts pr. Uge. Kostpenge for Børn indtil 12 Aar er \$1.25 og for Børn over 12 Aar \$1.50 pr. Uge.

Fra Tacoma naar man Luth. University paa Jefferson Ave. Streetcar og Lake Park Motor.

B. Farstad.

Parkland, Pierce Co., Washington.

Angaaende Prisnedsettelse

for dem, som vil bivaane Pacific Luth. Universitys Indvielse og Synodemødet, kan jeg nu oplyse at, Northern Pacific og Great Northern R. R. sælger nu i Interstate Fairtiden, Roundtrip ticketet til Tacoma for En og en Femtebel, og den gjælder til 1ste Nov. Det samme gjælder og de Dampskibe, som faaar i Forbindelse med disse Linjer. De som kommer saa langveis fra som 300 Mil kan købe Roundtrip ticketet for 1 Guldsare.

Prisnedsettelsen gjælder dog ikke det fjerne Østen. Bug et Sound Dampskibslinjes Agent lovede mig, at man nu i Fair-tiden kunde rejse med deres Skibe til Halvpris.

I Nærheden af Northern Pacific Depot i Tacoma tager man med Jefferson Ave. Street Car til Center Str. og derfra med Motor-linjen til Parkland.

Motor Cars leave Center Str. 10:00 A. M. 2:20 P. M. og 6:20 P. M., tilbage igjen til Tacoma saamange Gange om Dagen. Street Cars gaar hver 20 Minuter.

„Take Jefferson Ave. Car 20 minutes prior to train time

Ombord paa Street Car kjøbes Ticket til Parkland. Kondulsøren der vil give Transferticket for Motor-linjen.

Stem ikke at minde ham der om, hvis han skulde glemme det.

Vil man tilbage tilbage samme Dag, kjøbes Roundtrip ticketet for 30Cts., ellers er Prisen 20Cts., hver Vej. T. Larsen.

P. S. Om Disciple, som betaler Guldsare hid, kan saa Reduction, naar de reiser hjem igjen, kan jeg ikke sige endnu.

Velkommen.

Som bekendt er det Bestemmelsen, at Pacific Luth. University skal indvies forstkommende 14de Okt., samt at Pacific Distrikts første Synodemøde skal holdes der de øvrige Dage i den Uge og slutes med Fests gudstjeneste den følgende Søndag.

Parkland Menighed og Pacific Luth. Univ.-Association indbyder derfor alle, som kan komme, og som gjerne vil dele vor Glæde, til at overvære denne dobbelte Fests. Alle Venner, Mænd, Kvinder og Børn, baade østen- og vestenfor Bjergene er herved venligt indbudne, og vi lover alle, som i rette Tid melde sig, frit Ophold her under Indvielsen og Synodemødet, paa den ene Undtagelse nær, at paa Indvielsesdagen vil Middag blive serveret i eller ved Bygningen for 20c for Bøgne og 10c for Børn.

Baade Præster, Repræsentanter og Gæster, som agter at komme hid ved denne Leilighed, bedes at melde dette inden 1ste Okt. til Rev. T. Larsen.

Parkland, Pierce Co. Wash.

Angaaende „reduced fare“ paa Jernbaner og Dampskibe vil Underretning gives senere. Interstate-udstillingen i Tacoma, som egentlig aabnes imorgen, vil vare til 1ste Nov.

I Nærheden af Northern Pacific Depot i Tacoma tager man med Jefferson Ave. Street Car til Center St. Depot og derfra med Motorlinje til Parkland.

Parkland, Wash. den 28 Aug. 1894. T. Larsen.

Besøgende, mærk!

Superintendenten for Motorlinjen har lovet at føre specielle Tog og Vogne fra Tacoma til Parkland den 14de Oktober og følgende Dage, saa alle Besøgende skal blive „accommodated.“ Det første Tog afgaar fra Centre St. Søndag Morgen Kl. 8.40. Det næste Kl. 10 Form.

„Take Jefferson Ave. Car 20 minutes prior to train time.“

T. Larsen.

Parkland Wa., 3 Oktober. '94.

En venlig Anmodning.

De, som agter at komme her til Indvielsen og Synodemødet, og som ikke har nogen videre lang og bestærlig Rejse, bedes venligt om at tage med sig nogle Sengklæder, saasom Tæpper og Puder, hvis de har Anledning til at gjøre det uden stort Besvær. Kan de ikke saa flige Ting med sig, saa er de alligevel velkomne, men Sengklæder vil det blive vanskeligt for os at skaffe, isald der bliver mange, som maa jøve i Skolebygningen. Hidtil er det dog ikke mange, som har meldt sig, men der kommer nok flere, og vi har Rum til en hel Del, bare vi havde nok at svøbe dem ind i om Nætterne.

Udsigterne

for Skolen er betydeligt lysere nu end for et Par Uger siden. Da Herald sidst var under Arbejde, saa det meget braget ud, hvilket vel Væserne kunde slutte sig til af Indholdet. Nu derimod har alt rettet paa sig saaledes, at vi kan saa baade Varmeapparatet og den elektriske Belysning i fuld Stand til Indvielsen.

Det, vi kommer til at mangle mest nu er Tid til at faa Alt færdigt i de saa Dage, som er tilbage til den 14de Okt. Men vi haaber dog, at vore tilreisende Venner ikke skal finde Opholdet her altfor ubehageligt. Vi vilde gjerne, at Alle skulde saa et godt Indtryk af Anstalten, og de fleste af dem, som ikke har været her før, vil nok finde det hele anderledes, end de har tænkt sig det. Mundtlige Fortællinger og Skildringer i Blade kan nok give En et Begreb om Tingen, men bedst er det dog at være paa Stedet i flere Dage og se med sine egne Øine. Da vil de ogsaa kunne give en fuldere og mere paalidelig Besked, naar de kommer hjem igjen. Vi haaber vist, at megen Uklarhed med Hensyn til Skolen her vil blive fjernet ved anstændige Fester og Synodemøde, og at Tilliden til dette Foretagende vil blive forøget i betydelig Grad. Af den Grund maa det ogsaa anses som

en Pligt for enhver, som kan ofre Tid og Penges til en saadan Rejse, at komme og gjøre sig nøie bekendt med Arbeidet. Thi da denne Anstalt med Tiden kommer til at tilhøre den norske Synode, saa bør den norske Synodes Medlemmer nu, saavidt muligt, sætte sig ind i Sagen for at kunne bedømme den ret.

Gulskin i Guset.

Forsat fra 3die Side.

eligt—og det blot for de uregjerlige Børns Skyld.“

Fru Merwyn lakkede et noget harmfuldt Blis hen til ham, idet hun sagde: „Dersom Børnene ere uartige, er det saa ikke for en Del din Skyld, James? Styrer du dem, som du bør?“

„Hvorledes kan jeg det?“ svarede hendes Mand. „Har jeg ikke Arbejde nok hele Dagen? Og jeg skal endelig anvende den Tid, der skulde være mig til Hvile og Opmuntring, med at holde et Par uvorne Børn i Aar? De holde lidet nok af mig endda. Det er sjældent, at jeg hører et hjærtligt eller endog blot høfligt og hensynfuldt Ord af dem; hvorledes vilde det vel da blive, om jeg tilbragte mine Aftener med at irettesætte og straffe dem? Jeg var i Aftes indenfor hos vor gamle Ben Weston. Han er ligesaa bestjæftiget som jeg, og hele Omsorgen for deres fem Børn hviler paa hans Aars; men af, Helene, hvor mit Hjerte sammensvørede ved at se dem; de vare saa tilfredse og lykkelige, saa behagelige i deres Væsen, saa sømmelige og lydige og dog saa hjærtlige imod Forældre og Søskende. En Gang nærrede jeg Haab om, at mine Børn skulde blive saaledes; men det Haab har jeg opgivet—det blive værre, jo ældre de blive. Lad dem om Aftenen være i en anden Stue; jeg vil helst være fri for at se dem.“

Efterat have sagt disse Ord gif Faderen med et dybt Suk ind i sit Værelse. Da han var gaaet, brast Fru Merwyn i en lidenskabelig Graad. Først ynkede hun sig selv; hun var harmfuld paa sin Mand og paa sine Børn. Hun tænkte paa, at hun som tyveaarig Pige var bleven gift med en Mand, der var betydeligt ældre end hun. „Hvorledes skulde man vel kunne forlange, tænkte hun, at jeg skulde forstaa mig paa at opdrage Børn? Jeg var selv et forfælet Barn; hvorfra skulde jeg vel saa Styrke, Selvfornægtelse og nødvendig Udholdenhed til denne høist vanskelige Gjerning?“ Og medens saadanne Tanker gjennemtrængte hendes Hjerne, græd hun endnu mere.

Fru Merwyn var ganske vist bleven temmelig tidlig gift; men hun var en Kvinde med stærke Følelser og oprigtige, om end uklare og ikke fuldt udviklede gode Hensigter og For-

fætter. Efterat hun en Tidlang havde skænket sig selv tilstrækkelig Medynk, tog hendes Tanker en anden Retning.

"Men jeg elsker mine Børn, og jeg elsker min Egtefælle," tænkte hun videre. "Jeg er deres Moder. Jeg er hans Hustru; paalægger ikke Gud og mit eget Hjerter mig en højere og bedre Pligt opfyldelse end den, jeg hidtil har øvet? O, hvor lykkelig vilde jeg ikke blive, om jeg maatte kunne lede mine Børn tilbage fra den onde Vej, beherske dem og opnaa en Moders Indflydelse paa dem; og, om jeg kunde gjøre min Egtefælle lykkelig og hans Hjem lyst! Hvilke Ofre vilde jeg ikke bringe for at naa et saadant Maal!"

Hendes Blik straalende, idet lyse Billeder af en saadan Fremtid viste sig for hende; men snart blev hun atter modløs.

"Jeg er tre og tredive Aar gammel", mumlede hun; "Anna er tolv og William ti Aar. Selv om jeg skulde kunne forandre mig selv—hvoreledes skal jeg kunne forandre dem? Jeg frygter for, at det vil være et haabløst Arbejde."

Fru Merwyn havde aldrig tilfulde søgt Kristendommen som en Hjertesag; men i den senere Tid var der dog opstaaet nogen Tvivl hos hende med Hensyn til hendes Sjæleliv, og en stille Bøn havde ofte bævet i hendes Hjerter. Nu sank hun paa Knæ og betroede alle sine Sorger og Døfter, sit Haab og sine halvt fattede Beslutninger til den evige Hjælper og Trøster, idet hun, ligesom i fordums Dage Salomon, bad om Visdom og Styrke; thi hun søgte nu dybere end nogensinde, at hun havde et stort og heiligt Kald at virke i, og at Styrke og Ledelse fra oven vare aldeles nødvendige, for at hun kunde blive istand til at opfylde sin Pligt. Hun rejste sig med hidtil ukjendte Følelser—hun sporde i sit Indre en Fred, en Fasthed og en Lust til Virksomhed, som indgjød hende Haab og Fortrøstning.

Den næste Formiddag besøgte hun sin gamle Veninde Fru Weston og gjorde hende til sin Fortrolige med Hensyn til de nye Planer og Følelser. Fru Weston var en klog betagende og gudsrigtig Kvinde. Hun lyttede til med oprigtig Interesse, hun opmuntrede og raadede, og efter en tre Timers Raadslaagning vendte Fru Merwyn atter hjem.

Om Aftenen, efterat hendes Mand og Børnene var gangne til Ro, satte hun sig ved sit lille Skrivebord og opskrev følgende Liste over sine Beslutninger:

"Besluttet: at mit første Dagsarbejde skal være en Bøn til den almægtige Gud, især om Styrke og Visdom til at opdrage, lede og styre mine Børn.

"Besluttet: aldrig at lade noget af mine Børn ustraffet være mig udydig med Forsæt eller vise mig Rinegagt.

"Besluttet: alvorligt at arbejde paa aldrig at handle i lidensabelig Overenselse, men bestræbe mig for at bevare min Tømmekraft ubildet, saa at jeg maa have et Blik for min Pligt imod mine Børn.

"Besluttet: at jeg vil anvende en bestemt Del af min Fritid til daglig Selvundervisning for at blive bedre istand til at kunne vejlede mine Børn.

"Besluttet: at jeg vil alle Tider vil bestræbe mig for at beherske mit Sind, bevare en tilfreds Stemning og vise Delagelse for mine Børns smaa Glæder og Sorger, for at jeg

derved kan erhverve mig deres Kjærlighed.

"Besluttet: at jeg vil ilægge min Møgelighed, bestage mindre i Selstabslivet, slutte med at læse Romaner og anvende den Tid, som jeg paa den Maade indvinder, til Bestræbelse for at fremme min Egtefælles huslige Dykke og Tilfredshed og mine Børns sande Vel.

"Besluttet: at jeg særligt vil lægge Vind paa at gjøre mig bekendt med mine Børns Helbredstilstand og søge fornøden Belæring i saa Henseende i Bøger og hos dem, der have mere Erfaring end jeg.

"Besluttet: at jeg ikke vil tabe Modet, om end mine første Forsøg paa at paa at fremkalde en Forandring skulde mislykkes, men være ubeholdende i Tillid og Fortrøstning til den Hjælp, Vorherre lover alle dem, der alvorligt og trofast bestræbe sig for at opfylde sin Pligt."

Disse Beslutninger syntes Moderen kjølige og formelle, da hun havde nedskrevet dem. De stode dog ikke blot paa Papiret, de havde sættet Rod i hendes Hjerter, og hun lagde Papiret sammen og gjorde det i sin Stofse som et Memento, om hun nogensinde skulde føle sig fristet til at henfalde til den gamle Sløvhed og Overdærelse med sine egne Feil.

Den næste Morgen gik det ved Frokosten som sædvanligt, idet Anna og William først vare sædige til at sætte sig til Bords, da Faderen rejste sig. Han skulde forlade Hjemmet og være fraværende fra dette paa en flere Ugers Forretningsrejse; men Faderen, som tilbragte sit Liv med at arbejde for deres Belfærd, modtog ingen barnlig Afledningshilsen, intet kjærligt Kys af sine Børn. "Bring mig noget Smukt med hjem!" og "Kjøb denne Gang noget rigtig fin Stads!" udbrød de og satte sig saa til Bords.

"Hvor er min Kaff?" spurgte Willie. "Denne hvide Bæske er ikke Kaffe."

"Nei", sagde Moderen, "det er Mælk. Jeg mener, du har bedre af at drikke Mælk til Frokost."

"Og jeg mener, jeg har bedst af Kaffe", sagde Willie i en meget afgjørende Tone, "og jeg vil have det." Og med disse Ord rakte han efter Kaffekanden for seje at skjenke i sin Kop.

"Tag Kaffepladet ud, Mary," sagde Fru Merwyn. Det blev taget ud.

"Hvor ere mine Kjæks og Kullepølsen?" spurgte Anna. "Du faar ingen af Delene idag. Der staa godt Smørbrød."

"Ja, men det vil jeg ikke have; jeg vil have Kjæks og Pølse; og kan jeg ikke faa, hvad jeg vil have, saa vil jeg slet ikke spise Noget."

"Som du vil", sagde Moderen roligt.

Børnene saa paa Moderen og paa hinanden. De kunde ikke rigtig blive enige med sig selv om, hvad de skulde stille op imod denne bestemte Modstand. De bad og plagede, skreg og tog paa Vej; men det hjalp Alt sammen ikke. Endelig nedgode de sig med fortrædelige Ansigter til at spise af, hvad der stod paa Bordet.

"Men en Ting er vis", sagde Willie, "hvis jeg ikke kan

aa til Middag, hvad jeg vil have, sutter jeg hellere. Og jeg har ikke vasket mig paa Kroppen i en hel Uge, og jeg har heller ikke i Sinde at gjøre det oftere. Og jeg vil ikke i Skole i Eftermiddag, nu Fader er borte; jeg vil blive hjemme og lege—vil du være med, Anna?"

Anna erklærede sin Edebonhed til at gaa ind paa denne Plan, og med dette trodsende Præteri for de ud af Stuen.

Om Middagen gik det endnu mere stormfuldt og uhyggeligt til end ved Frokosten. Børnene gik i Skole om Eftermiddagen, men med røde Øine og gjenstridige Tanker. Om Aftenen var det ikke stort bedre. De vare gnavne og misforøiede. Moderens opmunrende Ord og kjærlige Smil bleve mødte med Surmuleri eller Ligegyldighed—de havde ingen Værdi for Børnene.

Efter en vid, stænde Beg, som Moderen ikke gjorde Forsøg paa at hindre, blev Børnenes Bæsebord sat til rette, men før de toge fat paa Bøgerne, lod hun dem sætte sig hver paa sin Stol og tog selv Plads lige overfor dem. Hendes Øine vare fugtige, og hendes Stemme skjælvende lidt, da hun begyndte at tale til Børnene, men den alvorlige Beslutning, hun havde fattet, gav snart hendes Øine Klarhed og Stemmen Fasthed.

"Mine Børn", sagde hun, "I ere mig inderlig kjære. Jeg elsker Eder, og Eders Fader elsker Eder, fordi I ere vore Børn. Vi ønske at gjøre Eder gode, for at vi kunne komme til at elske Eder endnu høiere. Vi ønske Eder lykkelige, men det kunne I ikke blive, uden at I blive gode. Gud har givet Eder til os og befalet os at vise Eder den Vej, I skulle vandre. Han har befaleet Børnene at elske og adlyde sine Forældre. I ere gamle nok til at føle og forstaa, hvor rigtigt dette er. Jeg var en meget ung Moder, mine kjære Børn, da I bleve mig givne. Jeg var ueppe to og tyve Aar gammel, da den Yngste af Eder blev født. Jeg var uvidende, magelig og ligegyldig. Men nu er jeg bleven ældre. Jeg har seet, hvor meget Ondt der fremkommer af taabelig Overbærenhed og Ligegyldighed. Jeg har anstillet Fagtagelser, jeg har læst, og jeg har tænkt. Jeg er nu fast bestemt paa at arbejde for at lede Eder paa den rette Vej, og som det første Skridt paa denne og som Grundlaget for videre Fremgang er det min bestemte Villie, at I skal lære at adlyde mig. Jeg tror ikke, at I elske mig eller Eders Fader saaledes, som Børn i Almindelighed elske sine Forældre, maaste ville I aldrig komme til det, men I maa lære at adlyde os og vise os den skyldige Agtelse."

Børnene havde ofte seet Moderen forbitret over deres Gjenstridighed og Uvorenhed, og ofte havde hendes Haand været i uljærlig Berøring med deres Øren, men de mærkede, at Moderen nu vilde benytte sig af en anden Fremgangsmaade. I Tausched hørte de paa hende, medens hun redblev:

"Jeg vil ikke holde en lang Tale for Eder eller gjøre Eder Breibelsler med Hensyn til den soundne Tid, Vi vilde blot have at gjøre med Nutiden og med Fremtiden. Meget, som I hidtil have tilladt Eder, kan fra dette Øieblik af ikke mere finde Sted. Der maa ske en Forandring. Der skal ske en Forandring med mig. Jeg skal ikke være den samme Moder, som jeg hidtil har været, jeg haaber,

jeg skal bli ebe en bedre Moder for Eder. Anna og William! jeg taler alvorligt til Eder, I ere begge To gamle nok til at kunne forstaa mig: Derjom I stræve ville vandre den rette Vej, vil det spare os for mange Sorger og gjøre mig meget lykkelig."

"Moder", sagde William, idet han med et underligt, forbausset Blik stirrede paa hende, "jeg er næsten glad over, at du har talt saaledes til os. Jeg holder meget mere af dig, end du tror, og jeg er ikke halv saa ond, som du mener, men det er, ligesom jeg har saadt Vist til at være uartig, fordi du har seet igennem Fingre med mig. Jeg har mange Gange sagt til Anna, at jeg vilde ønske du vilde lære os at lystre."

Anna sagde først Intet, men syntes fordybet i Tanker. Endelig sagde hun: "Jeg har ofte ønsket, at jeg lignede Alice Weston, men jeg ved ikke hvorledes jeg skal lære at blive god. Jeg ved godt, at jeg er sød og uartig mange, mange Gange om Dagen, men jeg kan ikke lade være dermed."

"Vor kjære Herre Jesus vil hjælpe os alle, naar vi blot oprigtigt vilde søge Hans Hjælp, mine Børn!"

Derpaa tog Moderen sit Sytøj, medens Børnene i Selskab gave sig i Færd med sine Lektier. Ved Sengenid pleiede Moderen gjerne at bede sine Børn om et Kys. Undertiden fik hun det, til andre Tider ikke, men altid var det blevet betragtet som en Naadesag fra Børnenes Side. Denne Aften bad hun ikke om noget Kys, men søgte dem et ventligt Godnat.

Den næste Morgen tog Moderen fat paa Udsørelsen af sin Plan. Hun stod tidligt op og gik ind i Børnekamret for at have Tilsyn med deres Vaskning og Paaklædning og for at vise dem, hvorledes de bedst kunde hjælpe sig selv dermed. Derpaa bad hun dem sørge for at komme til bestemt Tid til Frokosten.

Hun udesullede fra Bordet Alt, hvad hun ansaa som mindre gavnligt for Sundheden. Nogle kostbare, stærkt kyddede Retter, som tidligere vare slugte med Begjærighed af Børnene, bleve bantyste og erstattede af andre lige saa kraftige, men simplere Retter. Fru Westhu tillod Børnene at gaa ud og lege en halv Times Tid, før de skulde i Skole og ligeledes, naar de kom hjem fra den, og for at de ogsaa i daarlige Veir kunde have et Sted til Begeplads, lod hun et ubenyttet Bærelse indrette til Begeplads for dem, idet hun ogsaa sørgte for at anbringe forskjellige gymnastiske Apparater derinde. Hun hørte Børnenes Lektier og kjøbe sig de samme Bøger, som de brugte, for, medens de var paa Skolen, at gjøre sig bekendt med deres Indhold, idet hun stadigt sørgede for at være forud for dem i deres Lektier. Hun anskaffede sig forskjellige Haandbøger og lod sig ikke nyie med at lære Børnenes Bærebøger, men søgte efter nærmere Oplysninger og udsørligere Fremstilling i Daandbøger, og Konversationslexikonet, og det var forbausende at iagttage, hvor Børnenes Respekt for

Moderen tiltog, da de mærkede, at hun ikke blot vidste Mere, end de selv, men i enkelte Tilfælde Mere end deres Lærere. (Stutter)

Bidrag til Pacific Lutheran University.

Bed Past. Garstad fra Prof. Swenson Albert Lea, Minn.....	\$2.00
Bed Past. Garstad, R. G. Faegre, Seattle, W.....	8 11
Bed Past. Garstad, L. E. Davidson, Garner, Ia.....	2 00
Bed G. D. Ruskad, Past, B & P. Norens Kald	\$1 00,
Past. J. A. Thoriens Kald	\$10.00,
Past. J. Vindevolds Kald.....	1 00
Past. D. Juuls Kald	17.00
Bed Tollef Sandersfor, Harmony Minn. efter afbøde Miss Mathea Hansen.....	11 00
Past. J. S. Lunde.....	2 50
D. S. Teigen, Jackson, Minn.....	10 00
Bed Fru Past. N. Førde, Starbuck, Minn. fra Indherred Kvindeforening, Post. Førdes Menighed.....	5 00
Fra Vigeforeningen af samme Menighed.....	10 00
Bed Past. Garstad fra Dr. J. L. Jensen, Starwood Wn.,.....	10 00

\$89 61

Parkland, Wash. 6 Okt. 1894. T. Larsen, Kasserer.

En Missionær i Birma leiede sig en Aften i Nærheden af en liden By. Her hørte han Bønner paa birmansk, og til sin Forundring hørte han hverken Buddhos eller nogen anden Afguds Kald, men vor Herres Jesu Kald. Han blev saa meget mere overrasket, fordi vidste, at ingen Missionær eller hvid Mand havde været der. Han spurgte da Indbyggerne, hvorledes Evangeliet var kommet til denne By, og erfarede nu, at Høvdingen nogle Aar forud havde været nede i en anden By flere Mil derfra og der høst Fødevorer, hvilke var indskæbte i et birmansk trykt P. piv. Dette Papir var et Blad af Bibelen. Han læste det, og da han længe havde ønsket at komme fra Synden, glædede han sig ved paa dette Blad at finde Budskabet om en Frelser, som er Guds Søn og i Stand til at rense fra Synden. Han sammenkaldte sine Venner og læste dette Stykke af Ordet for dem. Ordet gavlys og da denne Missionær sandt dem, havde de i jels Aar bedet til Synderes Frelser. (Kinamissionæren)

Præsternes Adresser i Pacific Distrikt

- D. C. Foss, Starwood, Snohomish Co. Wash.
- Carl Hoel, Everett, Wash.
- J. J. Kvaam, 1638, Twelfth Street, Seattle Wash.
- B. Garstad, Parkland, Pierce Co, Wash.
- T. Larsen, Parkland, Pierce Co, Wash.
- Carlo A. Sperati, Parkland, Pierce Co, Wash.
- N. Christensen, Parkland, Pierce Co, Wash.

- E. Vallestad, 1615, E. Street, Tacoma Wash.
- L. Rissen, 812 Gr. Ave. Astoria, Oregon, ligeoverfor Finne Kirken.
- L. Tønnesen, Cor. E. Grant & 10th Str. Portland, Oregon.
- N. Pedersen, Silverton, Marion Co, Oregon
- D. Ottersen, 702 Fifth Street,ureka, California.
- D. Grønsberg, 1631 Howard Str, San Francisco Cal.
- J. E. P. Dietrichson 1371 Tenth Street Oakland, Cal.
- J. Johansen, Box 487, Fresno, California
- J. C. Møhl, Haywards, Alameda Co. Cal.

Metropolitan

:- Savings - Bank. :-

(Incorporeret 1887.)

Theaterbygningen Hjør't af 9 og 10

Aaben daglig fra Kl. 10. til 8.

Lørdag fra Kl. 10. til 12 og 6. til 8. Aften.

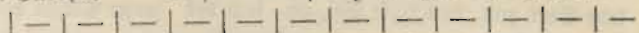
Judbetalt kapital	\$100,000
P. V. Caesar.	President.
C. W. Enos.	V. President.
O. S. Selvig.	Cashier
J. S. Vandervilt.	Ass't Cashier.

Directors.

- Dowmer C. S. Stiles, C. W. Griggs, F. W. Anderson
- G. S. Holmes, Theo. Gosmer, Geo. P. Eaton, P. V. Caesar, C. W. Enos, Jas. Le B. Johnson.

6 per et Rente

Renterne udbetales kvartalsvis i Januar, April, Jule og Oktober. Pengene udlaanes paa længere Tid samt paa maanedlige Betalingsvilkaar. Anvisninger paa alle Stedri i Europa. De skandinaviske og det tyske Sprog tales.

Skø og Støvler

Li billigste Priser og af beste Sort hos S. Olsen, 1109 Tacoma. Av., Tacoma.

Gaa og se dig ud, hvad du ønsker. „Med med de høie Priser,“ siger S. Olsen. Herald anbefaler paa det bedste.

The Lutheran University Herald.

udkommer to Gange om Maanedn og koster forstudsvis 50 cents per Aar.

Alt, som vedkommer Bladets Redaktion, sendes til N. Christensen—Betaling for Bladet, Bestillinger, Opfigelser o. s. v. sendes herefter til Rev. T. Larsen, Parkland, Pierce County, Washington.

Subskribentsamlere faar paa 5 betalende Abonenter den 6te frit. Send ind straks Penge for en Aargang, 50 Cents.

Entered at the post-office at Tacoma, Wash., as second class matter.